

punnast lühikest matroosi kamsoli selgaž läks, laskis énnast kui puseppa, laewa-puseppade kirja pánna; nimmetas énnast Peter Mihoelow, ja hakkas kõhhe laewa puseppise töed teggema. Iggal hommiku fello nelli, nähti tedda, kirves õlla peal, töele minnewad, ja õhto fello kahheksa koodo tullewad. Ei olnud temmal ei tent-sikudki kasas, waid õstis ta issi turrult, mis toiduse warra polest tarwist läks, ja ketis ehk kúpsetas sedda issi, kuida temmal tahtmine ja toido assi juhtus ollema. Ei teadnud töised, kes temmaga töel käsid, kes ta piddi ollema; agga pannid temma suurt pitkust, temma kuulmata iho rámmu, temma töe ussinust ja suurt tar-kust, mis töed tehhes näitas, üllewágga immeeks, ja kutsusid tedda: de lange ehk de kloge Peter, se on: se pitk ehk se tarf Peter. Kui ta nenda iggapäew, warra hommikust õhtuni, énnast raske pu-seppa töega waewand ja wåssitand; siis istus õse mahha, et omma Ministritele, kes Moskwas ollid, Rigi wallitsemise pár-vast, ja omma Kindralitele, kes parrajas-te Türfide wasto ollid föddimas, faskusid

anda. Et kõik need kirjad diete píddid tällitud sama, tulli igga õhto Höllandima wällitsuse polest innimene ratsa hobbose temma jure, kes temmale ramatuid tõi, mis temma maalt Hölland-wällitsusele temma kätte tällitada sadeti, ja wiis ka jàlle ramatuid temma käest wällitsusele tällitatawaks.

Kui seitse náddasat sín sai olnud; ilmõtsata töed tüddimatalt teinud, ja laewa pomeistri ammetid vöhjani kätte õppind: siis läks Amsterdammi taggasí; õstis märka paljo laewa ehhitamise nöusid ja tarwitusi; ja palkas rahwast, kes temma enneise náitamist móda suurt föalae-wa, kuhu kuuskümmend suurttükk peale pánna, hakkasid ehhitama, ja olli Peter issi, kui töeteggi ja hommikust õhtonii ju-res, raiumas, westmas, óweldamas, ja teggemas, mis tarwist olli. Siit ta fir-jutas Moskwa Patrlarki Adrianile, félle käest ikka Jummalaaarmu wöttis, need-sinnatsed sõnnad:

„Armas waimolik issa! — sín ma nüüd ollen, et selle Issanda sõnna já-rele, mis ta Adama, meie esküssale